teuseb, kus keige surem wallo on. Temma käis mõda honid, kus haiged ollid, andis igga mehhele iggal tunnil lussika täis ädikat, kompri-piritussega seggatud, ja laskis neid soja riettega hästi kinni katta, ning kumad kelliskiwwid jalgede alla panna, et nemmad hakkosid higistama. Pissut aega pärrast sedda, ehk pole päwa järrel katsus ta haigede jures need kohhad, kuhho ta olli plaastri peäle pannud, ja kui rakkud ollid tousnud, siis leikas ta neid kartga ehk lamba-rauaga katki, ja sel wisil said paljo haiged surmast peästetud. Oh! kui paljo wanna rahwas tännosid Jummalat, et ta selle hea Jakobi läbbi nende lopsi olli terweks äitnud! Paljo Jakobi tuttawatest armastasid sedda waggura meest, kes nende naestele, wennadele, ja ödele olli abbiks tulnud. Monned Jakobi sõbbradest küssisid temmalt, mis läbbi nisuggune armolinne meel temmale olli tulnud? ja temma tunnistas: Jummal panni sedda haigust mo peäle, agga ta kihhutas ka hea innimeste Süddamed, et nemmad mo peäle hallastasid, se olli mul wägga armas, ja se teggi ka minno Süddant ni ärdaks, et ma nüüd omma liggimesele temmä haiguse sees nenda teggin, kui minna tahtsin, et ta minnole piddi teggema. Sesamma kahhewõrra au wäärt Jakob ep olle kül mitte ma-ilma peäl omma waggaduse palka kätte sanud. Ta surri ärro, ja jättis kurwa lesse-naese ja ka kolm waest last järrel, kedda ta kül hea melega Jummala auuks olleks kaswatanud, agga se armas Jummal wottab tõeste ka selle hea lesse-naese ja temma järrel jänud laste eest murretsema. Temma on nüüd önnis, ta surri Issanda sees, ta hingab ommast waewast, ja temma head teud käiwad temma järrele.

Siin olli temma risti al,
Seäl ellap ta nüüd Jummalal.

)(Teist